

Gebonden

ABONNEER U NU OP DE KARAKTER NIEUWSBRIEF.

GA NAAR www.karakteruitgevers.nl;

www.facebook.com/karakteruitgevers;

www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,

Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

EMMA CHASE

Gebonden

Karakter Uitgevers B.V.

Oorspronkelijke titel: *Tangled*

© 2013 by Emma Chase

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Vertaling: Saskia Peeters

© 2014 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: Erik Richèl, Winsum

Omslagontwerp: Mariska Cock, Amsterdam

Omslagbeeld: Getty Images/George Doyle

ISBN 978 90 452 0786 5

NUR 302

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Joe,
omdat je me hebt laten zien wat echte liefde is
en omdat je me elke dag een kijkje biedt
in de ingewikkelde werking van de mannelijke gedachtegang*

1

Zie je die ongedouchte, ongeschoren bult op de bank? Die vent in dat vieze grijze T-shirt en die gescheurde joggingbroek?

Dat ben ik, Drew Evans.

Normaal ben ik niet zo. Ik bedoel, ik ben nu niet echt mezelf.

In het echte leven ben ik netjes gekleed, is mijn kin gladgeschooren en zit mijn zwarte haar glad naar achteren; ze hebben me verteld dat ik er daardoor gevaarlijk maar professioneel uitzie. Mijn pakken zijn met de hand gemaakt. Ik zweer je dat mijn schoenen meer kosten dan jouw huur.

Mijn appartement? Ja, dat is waar ik nu ben. De gordijnen zijn dicht en de meubels lichten blauwig op door de televisie. Op de tafels en vloer liggen bierflessen, pizzadozen en lege ijsbakken.

Zo is mijn appartement niet echt. Het appartement waar ik normaal gesproken woon is smetteloos schoon; er komt twee keer per week een meisje. En het is van alle moderne gemakken voorzien, met alle grotejongensspeeltjes die je maar kunt bedenken: surround sound, satelliet speakers en een groot plasmascherm waarvoor elke man smekend op zijn knieën zou gaan. De inrichting is modern – veel zwart en roestvrij staal – en wie hier binnenkomt, ziet meteen dat hier een man woont.

Dus, zoals ik al zei: wat je nu ziet, is niet hoe ik echt ben. Ik heb griep.

Influenza.

Is het je wel eens opgevallen dat de ergste ziektes in de geschie-

denis een zangerige naam hebben? Woorden als ‘malaria’, ‘diarree’, ‘cholera’. Zouden ze dat expres hebben gedaan? Om op een mooie manier te zeggen dat je je hondsberoerd voelt?

Influenza. Het klinkt mooi als je het vaak genoeg zegt.

Ik ben er in elk geval vrij zeker van dat ik dat heb. Dat is waarom ik me al zeven dagen in mijn appartement verschans. Dat is waarom ik de telefoon heb uitgezet, waarom ik alleen van de bank af kom om naar de wc te gaan of mijn eten van de bezorger aan te nemen.

Hoe lang duurt griep eigenlijk? Tien dagen? Een maand? Bij mij begon het een week geleden. Mijn wekker ging om vijf uur af, zoals gewoonlijk. Maar in plaats van uit bed te stappen en naar kantoor te gaan, waar ik een held ben, smeed ik de wekker door de kamer heen.

Het was toch al een irritant ding. Stomme wekker. Stom gepiep-piep-piep.

Ik draaide me om en sliep verder. Toen ik eindelijk mijn bed uit kwam, voelde ik me zwak en misselijk. Mijn borst deed pijn. Mijn hoofd deed pijn. Zie je wel – griep, toch? Ik kon niet meer slapen, dus ik parkeerde mezelf hier, op mijn vertrouwde bank. Het lag zo lekker dat ik besloot er te blijven. De hele week. Met de beste films van Will Ferrell op mijn plasmascherm.

Anchorman: The Legend of Ron Burgundy staat nu aan. Die heb ik vandaag al drie keer gezien, maar ik heb nog niet gelachen. Niet één keer. Misschien de vierde keer meer geluk?

Nu wordt er op mijn deur gebonsd.

Stomme portier. Waarom staat hij daar? Dit zal hem berouwen als hij mijn kerstbonus krijgt, daar kan hij zeker van zijn.

Ik negeer het gebons, maar het begint opnieuw.

En nog eens.

‘Drew! Drew, ik weet dat je er bent! Doe verdomme de deur open!’

O nee.

Het is De Bitch. Ook wel bekend als mijn zus, Alexandra.

Als ik het woord 'bitch' zeg, bedoel ik dat op de meest liefdevolle manier, eerlijk waar. Maar dat is ze. Veeleisend, koppig, meedogenloos. Ik vermoord die portier.

'Als je niet opendoet, Drew, dan bel ik de politie om de deur open te breken. Ik zweer het!'

Kijk, dat bedoel ik dus.

Ik grijp het kussen dat op mijn schoot heeft gelegen sinds de griep begon. Ik duw mijn gezicht erin en adem diep in. Het ruikt naar vanille en lavendel. Fris en schoon en verslavend.

'Drew! Hoor je me?'

Ik trek het kussen over mijn hoofd. Niet omdat het naar... haar... ruikt, maar om het gebons op mijn deur niet meer te hoeven horen.

'Ik pak nu mijn telefoon! Ik toets het nummer in!' Alexandra's stem klinkt kribbig, waarschuwend, en ik weet dat ze het meent.

Ik slaak een zucht en dwing mezelf om van de bank op te staan. De afstand naar de deur kost tijd; elke stap met mijn stijve, pijnlijke benen kost moeite.

Stomme griep.

Ik doe de deur open en zet me schrap voor de woede van De Bitch. Ze houdt het nieuwste model iPhone met een perfect verzorgde hand tegen haar oor. Haar blonde haar zit naar achteren in een simpele, maar elegante knot, en er hangt een donkergroene handtas in dezelfde tint als haar rok aan haar schouder – bij Lexi moet alles kloppen.

Achter haar, met een berouwvolle blik en een gekreukt marineblauw pak, staat mijn beste vriend en collega, Matthew Fisher.

Ik vergeef het je, portier. Matthew moet dood.

'Jezus christus!' gilt Alexandra geschokt. 'Wat is er in hemelsnaam met jou gebeurd?'

Ik zei al dat ik niet mezelf ben.

Ik geef geen antwoord. Ik heb er de energie niet voor. Ik laat de deur openstaan en laat me voorover op de bank vallen. Hij is zacht en warm, maar ook stevig.

Ik hou van je, bank – heb ik je dat al eens gezegd? Nou, dan zeg ik het nu.

Hoewel mijn ogen begraven zijn in het kussen, voel ik dat Alexandra en Matthew langzaam mijn appartement binnenlopen. Ik stel me de schok op hun gezichten voor als ze zien hoe het eruit ziet. Ik gluur vanuit mijn cocon naar ze en zie dat mijn verbeelding juist was.

‘Drew?’ hoor ik haar vragen, maar dit keer klinkt er bezorgdheid door in die ene korte lettergreep.

Dan is ze weer kwaad. ‘Jezus, Matthew, waarom heb je me niet eerder gebeld? Hoe kon je dit laten gebeuren?’

‘Ik heb hem niet gezien, Lex!’ zegt Matthew snel. Kijk, hij is ook bang voor De Bitch. ‘Ik ben elke dag langs geweest. Hij wilde de deur niet opendoen.’

Ik voel de bank inzakken als ze naast me gaat zitten. ‘Drew?’ zegt ze zacht. Ik voel haar hand zachtjes door mijn haren gaan. ‘Lieverd?’

Haar stem is zo pijnlijk bezorgd dat ze me aan mijn moeder doet denken. Als ik als jongen ziek thuisbleef. Mama kwam dan naar mijn kamer met een dienblad met warme chocolademelk en soep. Ze kuste mijn voorhoofd om te voelen of het nog heet was van de koorts. Ze zorgde er altijd voor dat ik me beter ging voelen. De herinnering en Alexandra’s handelingen maken mijn gesloten ogen vochtig.

Ik ben er echt slecht aan toe.

‘Het gaat wel, Alexandra,’ zeg ik, maar ik weet niet zeker of ze me wel kan horen. Mijn stem gaat verloren in het zoet geurende kussen. ‘Ik heb griep.’

Ik hoor een pizzadoos opengaan en een kreun als de stank van

rottende kaas en worst omhoogdrijft. ‘Niet bepaald het voedsel voor iemand met griep, broertje.’

Ik hoor gerommel tussen de bierflessen en rotzooi en ik weet dat ze begint op te ruimen. Ik ben niet de enige pietlut in de familie.

‘O, dat is ranzig!’ Ze hapt naar ademt, en afgaande op de stank die zich met de rotte pizzalucht mengt, denk ik dat ze de ijsbak van drie dagen geleden heeft opengemaakt die niet zo leeg was als ik dacht.

‘Drew.’ Ze schudt zachtjes aan mijn schouders. Ik geef me over en ga rechtop zitten, terwijl ik de vermoeidheid uit mijn ogen wrijf. ‘Praat met me,’ smeekt ze. ‘Wat is er aan de hand? Wat is er gebeurd?’

Als ik de bezorgde blik op het gezicht van mijn bitch van een grote zus zie, word ik twintig jaar terug in de tijd geworpen. Ik ben zes en mijn hamster, Mr. Wuzzles, is net doodgegaan. En net als op die dag komt de pijnlijke waarheid eindelijk over mijn lippen.

‘Het is eindelijk gebeurd.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Waar je al die jaren al op hoopt,’ fluister ik. ‘Ik ben verliefd geworden.’

Ik kijk op om de glimlach te zien ontstaan. Dat is wat ze altijd al voor me wilde. Zij is al eeuwen met Steven getrouwd, en nog langer verliefd op hem. Dus ze kan zich niet vinden in de manier waarop ik leef en kan niet wachten tot ik de ware vind en me settel. Tot ik iemand vind die voor me zal zorgen, zoals zij voor Steven zorgt. Zoals onze moeder nog steeds voor pa zorgt.

Maar ik zei altijd dat het nooit zou gebeuren – het was niet wat ik wilde. Waarom zou je een boek naar de bibliotheek brengen? Waarom zou je zand naar het strand brengen? Waarom zou je de koe kopen als je de melk gratis kunt krijgen?

Begin je te begrijpen wat ik bedoel?

Dus ik zie die glimlach op haar gezicht verschijnen en zeg dan met een klein stemmetje dat ik zelf niet eens herken: ‘Ze gaat met iemand anders trouwen. Ze... ze wilde me niet, Lex.’

Medelijden verspreidt zich over haar gezicht als jam over een boterham. En dan vastberadenheid. Want Alexandra lost dingen op. Ze kan de afvoer ontstoppen, deuken in muren wegwerken en vlekken uit elk tapijt verwijderen. Ik weet al wat er op dit moment in haar hoofd omgaat: als haar kleine broertje kapot is, zal zij hem wel weer maken.

Ik wou dat het zo eenvoudig was. Maar ik denk niet dat alle Bison Kit van de wereld genoeg is om mijn gebroken hart te lijmen.

Had ik al gezegd dat ik ook best poëtisch ben?

‘Oké. We lossen dit wel op, Drew.’

Wat ken ik mijn zus goed, hè?

‘Jij gaat een lange, hete douche nemen. Ik ruim deze puinhoop op. Dan gaan we uit. Met z’n drieën.’

‘Dat kan niet.’ Heeft ze niet naar me geluisterd? ‘Ik heb griep.’

Ze glimlacht meelevend. ‘Je hebt een goede, warme maaltijd nodig. Je moet douchen. Dan voel je je echt beter.’

Misschien heeft ze gelijk. Door wat ik de laatste zeven dagen heb gedaan, ben ik me ook niet beter gaan voelen. Ik haal mijn schouders op en sta op om te doen wat ze zegt. Als een kleuter met zijn knuffel sleep ik mijn lievelingskussen achter me aan.

Op weg naar de badkamer moet ik onwillekeurig denken aan hoe dit zo is gekomen. Ik had ooit een goed leven. Een perfect leven. En toen liep alles in de soep.

O, je wilt weten hoe? Je wilt mijn zielige verhaal horen? Vooruit dan. Het begon allemaal vier maanden geleden, op een normale zaterdagavond.

Nou ja, normaal voor mij, dus.

VIER MAANDEN EERDER

‘Shit, ja. Dat is lekker. Zo, ja.’

Zie je die vent – zwart pak, moorddadig knap? Ja, die vent die in het wc-hokje wordt gepijpt door een roodharige schoonheid? Dat ben ik. De échte ik. ivg: Ik Voor Griep.

‘Shit, baby, ik ga komen.’

Laten we hier het beeld even stilzetten.

Voor de dames die meeluisteren volgt nu wat gratis advies: als een man die je zojuist in een club hebt ontmoet ‘baby’, ‘schatje’, ‘lieveling’ of een ander algemeen liefkozend woord gebruikt, moet je vooral niet denken dat hij je zo erg ziet zitten dat hij al koosnaampjes verzint.

Hij doet dat omdat hij zich je echte naam niet meer kan of wil herinneren.

En geen enkel meisje wil de verkeerde naam horen als ze je op haar knieën zit te pijpen op het herentoilet. Dus voor de zekerheid gebruikte ik ‘baby’.

Haar echte naam? Doet die er iets toe?

‘Shit, baby, ik ga komen.’

Ze trekt haar mond met een plop terug en vangt als een beroepshonkballer op wat ik in haar hand spuit. Dan draai ik me om naar de wasbak om de boel schoon te maken en dicht te ritsen. Rooie kijkt me glimlachend aan terwijl ze spoelt met een reisverpakking mondwater uit haar tas.

Elegant.

‘Zullen we nog wat drinken?’ vraagt ze, met wat zij ongetwijfeld een zwoele stem vindt.

Maar ik zal je eens wat vertellen – als ik klaar ben, ben ik *klaar*. Ik ben niet zo iemand die twee keer in dezelfde achtbaan stapt. Eén keer is genoeg. Dan is de spanning weg, en de interesse ook.

Maar mijn moeder heeft me geleerd me als een heer te gedra-

gen. ‘Tuurlijk, liefje. Zoek maar vast een tafeltje, dan haal ik de drankjes.’ Rooie heeft immers goed haar best gedaan op de pijpbeurt. Ze heeft wel een drankje verdiend.

Als we de toiletten uit lopen, gaat zij op weg naar een tafel en ik naar de o-zo-drukke bar. Ik had toch al gezegd dat het zaterdagavond was? En dit is REM. Nee, niet R.E.M. – *rem*, van remslaap, als je droomt. Snap je? Het is de hipste club in New York City. Nou ja, vanavond in elk geval. Volgende week is het vast weer een andere club. Maar de plek doet er niet toe. Het draaiboek is altijd hetzelfde. Elk weekend komen mijn vrienden en ik samen aan, maar gaan we afzonderlijk weg – en nooit alleen.

Kijk niet zo naar me. Ik ben geen slechte jongen. Ik lieg niet; ik paai vrouwen niet met bloemrijke woorden over een toekomst samen en liefde op het eerste gezicht. Ik ga recht op mijn doel af. Ik ben op zoek naar een pleziertje – voor één nacht – en dat vertel ik ze. Dat is beter dan negentig procent van de andere mannen hier, geloof me. En de meeste dames hier zoeken hetzelfde als ik.

Oké, misschien is dat niet helemaal waar. Maar ik kan er niks aan doen dat ze, als ze mij zien en met me neuken, plotseling de moeder van mijn kinderen willen worden. Dat is niet mijn probleem. Zoals ik al zei: ik vertel ze waar het op staat, geef ze hun pleziertje en dan geld voor de taxi naar huis. Dankjewel, en tot ziens. Je hoeft me niet te bellen, want ik zal jou zeker niet bellen.

Als ik eindelijk door de menigte bij de bar heen ben, bestel ik twee drankjes. Ik kijk even naar de kronkelende, draaiende lichamen die in elkaar versmelten op de dansvloer terwijl de muziek haar vibraties alle kanten op stuurt.

En dan zie ik haar, vier meter bij me vandaan. Ze staat geduldig te wachten, maar ziet er een beetje ongemakkelijk uit tussen de zwaaiende, met geld wapperende, naar alcohol smachtende kudde die de aandacht van de barman probeert te trekken.

Ik zei toch al dat ik poëtisch was? Ik moet toegeven dat dat niet

altijd zo was. Niet tot dit moment. Ze is prachtig, goddelijk, beeldschoon. Kies maar een woord, welk woord dan ook. Waar het op neerkomt is dat ik, heel even, niet meer weet hoe ik moet ademen.

Haar haren zijn lang en donker en glanzen zelfs in het gedempte licht van de club. Ze draagt een rode jurk met open rug – sexy, maar chic – die elke perfecte ronding accentueert. Haar mond is vol en weelderig, met lippen die smeken om gezoend te worden.

En haar ogen. Goeie lieve god. Haar ogen zijn groot en rond en donkerder dan donker. Ik stel me voor hoe die ogen me aankijken als ze mijn pik in haar hete mondje neemt. Het betreffende ahangsel komt bij de gedachte meteen tot leven. Ik moet haar hebben.

Ik loop snel naar haar toe en besluit ter plekke dat zij de gelukkige is die de rest van de avond van mijn gezelschap mag genieten. En genieten zal het zeker worden.

Ik bereik haar net op het moment dat ze haar mond opendoet om te bestellen en onderbreek haar met: ‘De dame wil graag...’ Ik bekijk haar van top tot teen om in te schatten wat ze drinkt. Dat is een talent van me. Sommigen zijn bierdrinkers, sommigen houden van whisky met water, sommigen van een gerijpte wijn, anderen hebben liever cognac of zoete champagne. En ik zie altijd wie waarvan houdt – altijd. ‘... een Veramonte Merlot, 2003.’

Ze draait zich met een opgetrokken wenkbrauw naar me toe en haar ogen keuren me van top tot teen. Ze besluit dat ik geen loser ben en zegt: ‘Jij bent goed.’

Ik glimlach. ‘Ik zie dat mijn reputatie me vooruit is gesneld. Ja, dat ben ik. En jij bent beeldschoon.’

Ze bloost. Ze krijgt gewoon knalroze wangen en wendt haar blik af. Wie bloost er tegenwoordig nog? Het is verdomd schattig.

‘Dus, zullen we maar eens een comfortabel plekje opzoeken... afgezonderd? Zodat we elkaar beter kunnen leren kennen?’

Zonder enige aarzeling zegt ze: 'Ik ben hier met vrienden. We hebben iets te vieren, ik kom gewoonlijk niet in dit soort clubs.'

'Wat vieren we?'

'Ik heb net mijn MBA gehaald en begin maandag aan mijn nieuwe baan.'

'Echt? Wat een toeval. Ik zit ook in de financiën. Misschien heb je van mijn kantoor gehoord? Evans, Reinhart en Fisher?' We zijn de succesvolste kleine investeringsbank in de stad, dus ze moet wel onder de indruk zijn.

Laten we hier weer even pauzeren, ja?

Zag je hoe de mond van deze beeldschone vrouw rond werd toen ik vertelde waar ik werk? Zag je hoe haar ogen groter werden? Dat had me iets duidelijk moeten maken.

Maar ik zag het op dat moment niet – ik had het te druk met haar tielen bewonderen. Die zijn overigens perfect. Kleiner dan waar ik gewoonlijk voor ga, niet meer dan een handvol. Maar wat mij betreft heb je niet meer dan een handvol nodig.

Mijn punt is dat je die verraste blik moet onthouden – die zul je later begrijpen. Nu terug naar ons gesprek.

'We hebben veel met elkaar gemeen,' zeg ik. 'We werken allebei in de zakenwereld, we houden allebei van een goede rode wijn... Ik denk dat we het aan onszelf verplicht zijn om te kijken waar dat ons vanavond naartoe kan leiden.'

Ze lacht. Het is een betoverend geluid.

Nu moet ik één ding uitleggen. Met elke andere vrouw, op elke andere avond, zou ik nu in een taxi zitten, met mijn hand onder haar jurk en mijn mond op een plek waar ze van moet kreunen. Zonder twijfel. Voor mij is dít hard werken. En vreemd genoeg vind ik dat best opwindend.

'Ik heet trouwens Drew.' Ik steek mijn hand uit. 'En jij bent?'

Ze houdt haar hand op. 'Verloofd.'

Niet van mijn stuk gebracht pak ik haar hand en druk er een

kus op. Ik raak hem heel lichtjes aan met mijn tong. Ik zie hoe mijn terughoudende schoonheid een huivering probeert te onderdrukken en ik weet dat ik haar, ondanks haar woorden, zal krijgen.

Kijk, ik ben niet iemand die echt luistert naar wat mensen zeggen. Ik kijk naar hóé ze het zeggen. Je kunt heel veel over iemand te weten komen als je de tijd neemt om te kijken hoe ze zich bewegen, hoe hun oogopslag is, hoe hun stem omhoog- en omlaaggaat.

Haar prachtige ogen zeggen misschien wel nee... maar haar lichaam? Haar lichaam schreeuwt *Ja, ja, neem me op de bar*. In slechts drie minuten tijd heeft ze me verteld waarom ze hier is, wat ze voor de kost doet en heeft ze me haar hand laten liefkozen. Dat zijn geen acties van een vrouw die niet geïnteresseerd is – dat zijn de acties van een vrouw die niet geïnteresseerd wíl zijn.

En daar kan ik wel iets mee.

Ik wil bijna iets zeggen over haar verlovingsring; de diamant is zo klein dat ik hem zelfs als ik goed kijk niet kan vinden. Maar ik wil haar niet beledigen. Ze zei dat ze net is afgestudeerd. Ik heb vrienden die economie hebben gestudeerd en de leningen die daarbij komen kijken, zijn niet mis.

Dus ik kies voor een andere tactiek: eerlijkheid. ‘Nog beter. Jij houdt niet van dit soort clubs? Ik hou niet van relaties. We passen perfect bij elkaar. We moeten deze band verder uitdiepen, vind je niet?’

Ze lacht weer, en onze drankjes worden gebracht. Ze pakt haar glas. ‘Bedankt voor het drankje. Ik moet nu terug naar mijn vrienden. Het was me een genoegen.’

Ik schenk haar een ondeugende glimlach. ‘Liefje, als je met me meegaat, zal ik het woord “genoegen” een geheel nieuwe betekenis geven.’

Ze schudt glimlachend haar hoofd, alsof ze een nukkig kind

voor zich heeft. Dan loopt ze weg en roept nog over haar schouder: ‘Fijne avond nog, meneer Evans.’

Zoals ik al zei, ben ik gewoonlijk erg opmerkzaam. Sherlock Holmes en ik zijn goede vrienden. Maar ik ben zo onder de indruk van die prachtige kont dat ik het aanvankelijk mis.

Heb jij het opgemerkt? Heb jij dat kleine detail dat ik heb gemist opgemerkt?

Inderdaad. Ze noemde me ‘meneer Evans’ – maar ik heb haar mijn achternaam niet verteld. Onthoud dat ook.

Op dat moment laat ik de donkerharige geheimzinnige vrouw weglopen. Ik ben van plan de lijn te laten vieren en haar dan binnen te halen – een mooie vangst. Ik ben van plan haar als het moet de rest van de avond achterna te lopen.

Ze is zo verrekke geil.

Maar dan staat Rooie – juist, die uit het herentoilet – ineens naast me. ‘Daar ben je! Ik dacht dat ik je kwijt was.’ Ze drukt haar lichaam tegen mijn zij en wrijft innig over mijn arm. ‘Zullen we naar mijn huis gaan? Ik woon hier om de hoek.’

Eh, leuk – maar bedankt. Rooie is een vage herinnering geworden. Ik richt mijn pijlen nu op iets beters en intrigerenders. Dat wil ik haar net vertellen als er een andere rooie naast haar verschijnt.

‘Dit is mijn zus, Mandy. Ik heb haar alles over je verteld. Zij dacht dat we met z’n drieën... je weet wel... iets leuks konden doen.’

Ik richt mijn starende blik op de zus van Rooie – haar tweeling-zus zelfs. En zomaar opeens stel ik mijn plannen bij. Ik weet het, ik weet het... Ik zei dat ik niet twee keer in dezelfde achtbaan stap. Maar met een tweeling?

Laat ik je dit vertellen, geen enkele man slaat dat ritje af.